

Publicerad 2008-03-30 20:56 av Gronia

Jag lärde mig om livet

jag kan inte minnas att det regnade den kvällen, men jag minns att jag var blöt inpå skinnet när jag kom hem igen men jag minns ingenting om något regn
och för första gången när jag kröp ner under täcket kändes min säng oändligt stor

säg var det inte så, att det var meningen just då
att du skulle sova där bredvid mig

och jag minns att du frågade mig vad som krävs för att man skall älska en annan människa
jag svarade dig utan ord för jag tog din hand i min och den var varm och mitt hjärta rött
ett delat sittunderlag, en sten vid en kyrka och du och jag
en liten stund bakom en bänk tillsammans så långt ifrån närmsta verklighetsanknytning men så nära
meningen med allt ändå
och för första gången i mitt liv skrek jag rakt ut av ensamhet den natten

säg var det inte så, att det var meningen just då
att du skulle vara där med mig

hans hår var långt och alltid uppsatt
släpp ut håret sa jag , du är vacker
och drömde om att få vila mitt ansikte i hans lockar

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Gronia med Poeter.se id #22148 innehar upphovsrätten